

Vindecarea lui Ezechia. Fudulia lui Ezechia

- 20:1-21 -

Pare destul de ciudat faptul că Ezechia se îmbolnăvește de moarte chiar după măreață izbăvire împotriva Asiriei. Ezechia era tânăr în acel moment: avea în jur de 39 de ani. Cum am comentat și în cartea Isaia, cred că boala poate fi și un test pentru Ezechia. Cei din vechime nu aveau o perspectivă foarte clară asupra lumii viitoare. Se aflau într-un anumit moment al revelației și erau mai legați de lumea de acum. Ei aveau nădejdea învierii și erau provocați să trăiască ca străini și călători pe acest pământ. Cu toate acestea, Domnul promitea celor ascultători o viață lungă pe acest pământ. O viață lungă semnifică binecuvântare din partea Domnului. De ce ar fi vrut Domnul tocmai acum să-l ia pe Ezechia acasă? Era cineva la fel de credincios care să-l înlocuiască în funcția de împărat? Cu siguranță că Domnul Își poate avea raționamentele Sale ascunse pe care noi nu le putem pricepe. Cu toate acestea observ că pasajul ne dă câteva indicii că același Domn care-l chema acasă pe Ezechia își dorea ca El să mai trăiască pe acest pământ. Primul indiciu îl găsim în 19:29. Semnul pe care Dumnezeu i-l dă lui Ezechia ca și garanție că va fi în continuare protejat de împăratul Asiriei avea să se împlinească în 3 ani de zile. Or, boala a survenit mai devreme. Ce rost avea ca Domnul să-i dea un semn ce avea să se împlinească în 3 ani de zile, dacă oricum El hotărâse ca Ezechia să plece de pe acest pământ chiar în acea vreme? Al doilea indiciu îl găsim în 20:4-5. Isaia nici nu ajunsese în curtea din mijloc când Domnul îi spune să se întoarcă și să-i vestească lui Ezechia că îl va vindeca.

Am argumentat în comentariul pe Isaia că Ezechia nu a greșit că a mai cerut zile pe acest pământ și că nici decizia lui Dumnezeu de a-l vindeca nu a fost spre răul lui. Teoria că Ezechia a greșit neacceptând plecarea acasă și că din pricina acestei greșeli s-a născut Manase care a adus dezastrul spiritual în Iuda este speculativă și sfidează atât legitimitatea unui om de a mai dori să trăiască, cât și îndurarea și bunătatea unui Dumnezeu care face doar daruri bune copiilor Săi. La 39 de ani, în cadrul vechiului Legământ, era foarte legitim să îți mai dorești să trăiești. Faptul că Domnul îi răspunde la rugăciune și că îi răspunde așa de repede, este o dovadă a faptului că și Domnul vroia ca el să mai trăiască. Că apoi Ezechia în cei 15 ani a făcut și greșeli, aceasta a fost alegerea lui. Și greșeala care ne este consemnată chiar în acest capitol să fie ea atât de gravă încât să determine robia babiloniană? Dar noi, câte greșeli am făcut în ultimii 15 ani? Oare din pricina greșelilor noastre (cu siguranță mai multe și mai grave decât greșelile lui Ezechia descrise în acest capitol) vor aduce moartea spirituală a Bisericii în care slujim? Oare nu am învățat tocmai din capitolele 18-19 că Domnul poate da izbăvirea chiar în urma unei greșeli foarte grave, dacă cel în cauză se smerește și strigă către Domnul?

Domnul știa că Ezechia se va ruga pentru vindecare, și El mai știa că rugăciunea lui Ezechia îl va convinge să-i dea vindecarea. Totuși, Domnul îngăduie această boală de moarte peste Ezechia. De ce? În mod cert, această experiență are un rol formativ. Prin această experiență:

- I se confirmă lui Ezechia că Domnul este în primul rând un Dumnezeu al vieții.
- Ezechia primește o nouă confirmare că Domnul îl va izbăvi din mâinile împăratului Asiriei.
- Ezechia descoperă din nou îndurarea și puterea lui Dumnezeu.
- Ezechia primește confirmarea că Domnul vrea ca el să trăiască și să Îl slujească în continuare pe acest pământ.
- Ezechia primește din nou confirmarea că este acceptat de Domnul și că Domnul îi ascultă rugăciunea.
- Ezechia învață din nou cine este el (atât de mic și fragil!) și cât de mare este Domnul de care depinde în totalitate.

Sunt mai multe indicii în text care ne sugerează că în sufletul lui Ezechia era o rană adâncă lăsată de groaza pe care a răspândit-o în țară împăratul Asiriei. Teama de moarte a fost elementul prin care diavolul a exercitat o presiune îndelungată asupra inimii lui Ezechia spre a-l îndrepta spre alianțe. Împăratul Asiriei a intrat în țară și a luat toate cetățile lui Iuda. Țara era pârjolită și era un cimitir. A mai rămas doar o rămășiță în Ierusalim care a fost îngrozită de discursul feroce al lui Rabșache. Domnul a dat o mare izbăvire Ierusalimului în fața Asiriei, dar amenințarea Asiriei a rămas reală. Conform datelor istorice moartea lui Sanherib descrisă în 19:37 are loc după moartea lui Ezechia. Sanherib se întoarce deci în țară după înfrângerea de la Ierusalim, dar Asiria rămâne puterea și amenințarea numărul unu din zonă. Domnul dorește să vindece sufletul lui Ezechia de această groază, de trauma prin care a trecut. Trauma a fost amplificată și de faptul că Însuși Domnul a pedepsit pe Iuda și l-a dat în mâinile vrăjmașului. Pentru vindecarea sufletului lui Ezechia Domnul face următoarele lucruri:

- Răspunde imediat la primul pas pe care Ezechia îl face spre Domnul, și îl trimite pe Isaia cu mesajul plecării lui Sanherib din țară. Mesajul se împlinește chiar în acea zi.
- Răspunde prompt rugăciunii lui Ezechia din Casa Domnului. Domnul îi transmite prin Isaia un mesaj consistent prin care i se confirmă protecția față de Împăratul Asiriei.
- Domnul îi dă o măreață izbăvire trimițând pe îngerul lui care nimicește 185.000 de asirieni.
- Domnul îi dă și un semn de 3 ani de zile (19:29). Domnul știa cât de repede uită inima omului. De aceea alături de măreața izbăvire din acea zi minunată, Domnul îi dă și un semn a cărei împlinire avea să aibă loc în 3 ani de zile.
- Domnul îl vindecă de acea boală de moarte. Dacă voia lui Dumnezeu ar fi fost ca Ezechia să moară, oare nu l-ar fi lăsat să moară de acea boală. Dar faptul că intervine și îi ascultă din nou atât de prompt rugăciunea, îi arată lui Ezechia că Domnul este de partea lui și că îl va mai ține în viață.
- După ce Domnul îi promite vindecarea, El îi promite DIN NOU izbăvirea față de împăratul Asiriei (vezi 19:6). Această repetiție a promisiunii izbăvirii față de împăratul Asiriei ne arată că amenințarea era încă reală, că în sufletul lui Ezechia

exista o rană, o nevoie reală de vindecare față de teama de moarte și de împăratul Asiriei. Dacă nu ar fi fost o nevoie reală, Domnul nu ar mai fi insistat așa de mult și nu ar mai fi dat atâtea garanții cu privire la protejarea lui Ezechia.

- Domnul nu doar că aduce promisiunea vindecării, dar înainte de vindecare, mai aduce un semn. La cerința lui Ezechia umbra cadranelor se dă înapoi cu zece trepte. Iosua a oprit soarele pe cer, dar de dragul vindecării lui Ezechia, Domnul dă timpul înapoi, dacă vreți! Iată cât de mult este dispus să facă Domnul pentru a vindeca sufletul lui Ezechia! Domnul promite vindecarea peste 3 zile. În acest timp intervine cu un nou semn. De ce mai era nevoie de acest semn, dacă oricum vindecarea care venea curând era ea însăși un semn? Domnul vrea să alunge orice îndoială din inima lui Ezechia, și vrea să îi dea certitudinea că va fi protejat de furia împăratului Asiriei. Așa că Domnul nu doar îl vindecă (lucru care în sine era un semn minunat!), dar anunță când va avea loc vindecarea și intervine înainte de vindecare cu un semn minunat. Ezechia este ajutat să înțeleagă că vindecarea nu a fost o întâmplare, ci că a avut loc prin voia și puterea lui Dumnezeu. Dumnezeu l-a vindecat! Da, același Dumnezeu care a pârjolit țara prin împăratul Asiriei și care a adus pedeapsa până la ușile Ierusalimului, același Dumnezeu l-a vindecat și vrea ca Ezechia să rămână în viață! Domnul adusesse pedeapsa din pricina păcatului lui Ezechia, dar acum Ezechia fusese iertat și primit înapoi de Domnul! Domnul era acum de partea lui Ezechia gata să îl protejeze de toți vrăjmașii lui!

Este absolut minunată grija lui Dumnezeu pentru vindecarea sufletului lui Ezechia. Rana a survenit din pricina presiunii îndelungate la care a fost supus sufletul lui Ezechia, dar a fost amplificată și din pricina neascultării lui Ezechia care a făcut posibilă pârjolirea țării de către vrăjmaș. Cu toate acestea, Domnul este preocupat de vindecarea și reabilitarea sufletului lui Ezechia și nu ezită să aducă belșug de semne și mesaje din partea cerului pentru a-l încredința pe Ezechia de protecția divină de care beneficiază. Sufletul lui Ezechia avea nevoie să știe că este protejat de Domnul!!!! În inima lui era nevoie să fie reabilitat adevărul că Domnul este turnul său de scăpare, că Domnul îl va ascunde sub aripa Lui în ziua necazului. De aceea, se pare că vestea morții pregătește tocmai vindecarea, vindecare ce reprezintă o nouă resursă pentru inima lui Ezechia.

Pe de altă parte, am învățat că Dumnezeu nu este un robot, ci un Tată viu, o Persoană mai personală decât ne putem imagina noi. De aceea, sunt situații când Dumnezeu poate fi convins să se răzgândească. Fără a intra în contradicție cu cele spuse mai sus, se prea poate ca în această situație Ezechia să fi reușit să-l convingă pe Domnul să renunțe la planul Său inițial de a-l chema pe Ezechia acasă. Dumnezeu este mai dinamic și mai flexibil decât ne putem închipui noi. Este adevărat că sunt și lucruri bătute în cuie în planul Său. Ne aducem aminte de Moise, care după ce a aflat că Domnul vroia să îl ia acasă fără a-l lăsa să intre în moștenire, Moise tot insistă ca Domnul să-l lase să intre în țară. Moise știa că Domnul poate fi convins să se răzgândească. Domnul era prietenul Său. Noi știm că putem de multe ori să convingem un prieten apropiat să se răzgândească. Nu reușim de fiecare dată, dar reușim adesea. Moise și Domnul vorbeau în Cortul Întâlnirii ca doi prieteni. Apropierea dintre Domnul și Moise era atât de mare! De aceea Moise îndrăznește în mijlocirile sale înaintea Domnului. Iată două pasaje care ne fac cunoscută apropierea dintre Moise și Domnul:

1. Maria și Aaron au vorbit împotriva lui Moise din pricina femeii etiopiene pe care o luase el de nevastă; căci luase o femeie etiopiană.

2. Și au zis: „Oare numai prin Moise vorbește Domnul? Nu vorbește oare și prin noi?” Și Domnul a auzit-o.

3. Moise însă era un om foarte blând, mai blând decât orice om de pe fața pământului.

4. Deodată Domnul a zis lui Moise, lui Aaron și Mariei: „Duceți-vă toți trei la Cortul întâlnirii.” Și s-au dus toți trei.

5. Domnul S-a coborât în stâlpul de nor și a stat la ușa Cortului. A chemat pe Aaron și pe Maria, și ei s-au apropiat amândoi.

6. Și a zis: „Ascultați bine ce vă spun! Când va fi printre voi un proroc, Eu, Domnul, Mă voi descoperi lui într-o vedenie sau îi voi vorbi într-un vis.

7. Nu tot așa este însă cu robul Meu Moise. El este credincios în toată casa Mea.

8. Eu îi vorbesc gură către gură, Mă descopăr lui nu prin lucruri grele de înțeles, ci el vede chipul Domnului. Cum de nu v-ați temut deci să vorbiți împotriva robului Meu, împotriva lui Moise?”

9. Domnul S-a aprins de mânie împotriva lor. Și a plecat.

10. Norul s-a depărtat de pe Cort. Și iată că Maria era plină de lepră, albă ca zăpada. Aaron s-a întors spre Maria; și iată că ea avea lepră.

(Numeri 12:1-10)

10. În Israel nu s-a mai ridicat proroc ca Moise, **pe care Domnul să-l fi cunoscut față în față.**

11. Niciunul nu poate fi pus alături de el, în ce privește toate semnele și minunile, pe care l-a trimis Dumnezeu să le facă în țara Egiptului împotriva lui faraon, împotriva supușilor lui și împotriva întregii țări,

12. și în ce privește toate semnele înfricoșătoare pe care le-a făcut Moise cu mână tare înaintea întregului Israel.

(Deuteronom 33:10-12)

Moise deci când primește vestea că nu va trece dincolo de Iordan, nu spune; **Da, să trăiți!**, ci insistă ca un copil să fie lăsat să intre în țară:

În vremea aceea, m-am rugat Domnului și am zis:

24. „Stăpâne Doamne! Tu ai început să arăți robului Tău mărirea Ta și mâna Ta cea puternică; căci care este dumnezeul acela, în cer și pe pământ, care să poată face lucrări ca ale Tale și să aibă o putere ca a Ta?

25. Lasă-mă, te rog, să trec și să văd țara aceea bună de dincolo de Iordan, munții aceia frumoși și Libanul!”

26. Dar Domnul S-a mâniat pe mine, din pricina voastră, și nu m-a ascultat. Domnul mi-a zis: „Destul! Nu-Mi mai vorbi de lucrul acesta.

27. Suie-te pe vârful muntelui Pisga, uită-te spre apus, spre miazănoapte, spre miazăzi și spre răsărit, și privește-o doar cu ochii; căci nu vei trece Iordanul acesta.

28. Dă porunci lui Iosua, întărește-l și îmbărbătează-l; căci el va merge înaintea poporului acestuia și-l va pune în stăpânirea țării pe care o vei vedea.”

29. Și am rămas astfel în vale, în dreptul Bet-Peorului.

(Deut. 3:24-29)

Amintirea acestui pasaj este binevenită în contextul studierii cap.20 din 2 Împărați. Prin pasajul din Deuteronom, pe de o parte, vedem că există posibilitatea reală ca Domnul să fie convins să se răzgândească în anumite situații, iar pe de altă parte observăm că Moise, la fel ca Ezechia, mai cere zile de la Domnul. Moise însă nu avea 39 de ani ca Ezechia, ci 120 de ani. Moise avea toate motivele să accepte cu bucurie plecarea sa acasă, căci:

- Avea 120 de ani și trecuse prin toate etapele și experiențele unei vieți pline pe acest pământ.
- Răbdase în pustie 40 de ani un popor încăpățânat și împietrit.
- Trăia încă în firea pământească cu care trebuia să se lupte zilnic.
- Trăia încă în mijlocul războiului spiritual unde atacurile și pericolele erau reale.
- Făcuse mari isprăvi cu Domnul pe acest pământ, și pleca spre o mare răsplătire, lăsând în urmă un model și o moștenire spirituală excepțională care avea să străbată secolele, și care iată că a ajuns până la noi.
- Momentul plecării acasă era un moment frumos, de biruință și nu de criză: el se afla pe mărișor culmi spirituale și se bucura de rodul trudei sale: o nouă generație cu inima deschisă către Domnul. Ca oameni, preferăm să fim luați acasă de pe muntele biruinței și nu din ruinele unei înfrângeri sau crize spirituale.
- Moise era total desprins de acest pământ. El încă de la 40 de ani renunțase la slava Egiptului și la oferta acestui pământ. Între timp, mai trecuseră 80 de ani de desprindere de pământ și apropiere de cer! Deci dacă la 40 de ani Moise a renunțat la slava lumii acesteia, cât de desprins de ea trebuie să fi fost la 120 de ani?
- Moise văzuse din slava Domnului, auzise glasul Domnului. El știa cât de minunat poate fi cerul și cât de minunat poate fi să trăiască nemijlocit în prezența lui Dumnezeu. Oare întâlnirea în slavă cu Domnul nu este marea dorință a credinciosului autentic?

În concluzie, Moise avea toate motivele pentru a accepta chemarea acasă din partea Domnului. În mod evident, Moise avea mai multe motive decât Ezechia care era încă tânăr, nu avusese parte de revelațiile primite de Moise, și se afla într-un context care nu părea deloc potrivit pentru părăsirea acestui pământ: pe de o parte era după o înfrângere rușinoasă (și oare nu ne dorim cu toții să fim luați la ceruri de pe muntele biruinței?), iar pe de altă parte Domnul dăduse o mare biruință împotriva Asiriei și în sfârșit mai fusese slăbită presiunea din partea vrăjmașului. Oare nu era legitim ca Ezechia să dorească să se reabiliteze din punct de vedere spiritual și să se bucure de această nouă etapă post-biruință din istoria lui Iuda?

Dar Moise, de ce mai dorea Moise să rămână pe acest pământ? Viața lui Moise este fascinantă. Moise este pregătit 80 de ani pentru lucrare. La 80 ani el se gândea că se apropie ceasul plecării sale dincolo. Dar surpriză: Domnul, atunci îl cheamă la o lucrare și îi mai dă multe zile pe acest pământ! În cei 80 de ani Moise a avut lupte, ezitări, îndoieli, crize, greșeli. Domnul privea însă spre omul care va deveni Moise DUPĂ toate aceste frământări! Moise a perseverat în credință, și astfel Domnul l-a putut forma pentru cea mai măreață lucrare din Vechiul Legământ. Când Moise este chemat în lucrare, este plin de îndoieli și ezitări. Moise reacționează ca un om care și-a trăit viața, care nu vrea să și-o mai complice, ci vrea să plece liniștit acasă. Dar la sfârșitul lucrării, Moise este plin de viață și curaj, și nu se mai dă plecat de pe acest pământ! El se ceartă cu Domnul ca să îl mai lase în lucrare aici pe pământ. Ce s-a întâmplat cu Moise în cei 40 de ani? De ce insistă atât de mult Moise să mai rămână pe pământ? De ce vrea să slujească Domnului și în următoarea etapă din planul Domnului pe acest pământ?

Oare nu se vedea mai frumos, de sus, această nouă etapă din planul Domnului? De ce, deși are toate motivele să accepte plecarea acasă, el **INSISTĂ** să mai fie lăsat pe pământ până ce reușește să Îl facă pe Domnul, prietenul său, să se mânie pe el?

Este hilar să emitem ipoteza că Moise era legat idolatru de acest pământ. Atunci ce era în inima lui? Numeri cap.27:12-23 ne descoperă inima și grija lui Moise față de poporul Domnului:

12. Domnul a zis lui Moise: „Suie-te pe muntele acesta Abarim și privește țara pe care am dat-o copiilor lui Israel.

13. S-o privești, dar și tu vei fi adăugat la poporul tău, cum a fost adăugat fratele tău Aaron;

14. pentru că v-ați împotrivit poruncii Mele, în pustiul Țin, când cu cearta adunării, și nu M-ați sfințit înaintea lor cu prilejul apelor.” (Acestea sunt apele de ceartă, la Cades, în pustiul Țin.)

15. Moise a vorbit Domnului și a zis:

16. „Domnul Dumnezeu duhurilor oricărui trup să rânduiască peste adunare un om

17. care să iasă înaintea lor și să intre înaintea lor, care să-i scoată afară și să-i vâre înăuntru, pentru ca adunarea Domnului să nu fie ca niște oi care n-au păstor.”

18. Domnul a zis lui Moise: „Ia-ți pe Iosua, fiul lui Nun, bărbat în care este Duhul Meu, și să-ți pui mâna peste el.

19. Să-l așezi înaintea preotului Eleazar și înaintea întregii adunări și să-i dai porunci sub ochii lor.

20. Să-l faci părtaș la dregătoria ta, pentru ca toată adunarea copiilor lui Israel să-l asculte.

21. Să se înfățișeze înaintea preotului Eleazar, care să întrebe pentru el judecata lui Urim înaintea Domnului; și Iosua, toți copiii lui Israel împreună cu el, și toată adunarea, să iasă după porunca lui Eleazar și să intre după porunca lui.”

22. Moise a făcut cum îi poruncise Domnul. A luat pe Iosua și l-a pus înaintea preotului Eleazar și înaintea întregii adunări.

23. Și-a pus mâinile peste el și i-a dat porunci, cum spusese Domnul prin Moise.

În acest pasaj descoperim o motivație similară cu cea a apostolului Pavel, care le scrie astfel Filipenilor:

20. Mă aștept și nădăjduiesc cu tărie că nu voi fi dat de rușine cu nimic; ci că acum, ca totdeauna, Hristos va fi proslăvit cu îndrăzneală în trupul meu, fie prin viața mea, fie prin moartea mea.

21. Căci pentru mine a trăi este Hristos, și a muri este un câștig.

22. *Dar, dacă trebuie să mai trăiesc în trup, face să trăiesc; și nu știu ce trebuie să aleg.*
23. *Sunt strâns din două părți: aș dori să mă mut și să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine;*
24. *dar, pentru voi, este mai de trebuință să rămân în trup.*
25. *Și sunt încredințat și știu că voi rămâne și voi trăi cu voi toți, pentru înaintarea și bucuria credinței voastre;*
26. *pentru ca, prin întoarcerea mea la voi, să aveți în mine o mare pricină de laudă în Isus Hristos.*

(Filipeni 1:20-26)

Pavel nu putea compara oferta cerului cu oferta acestui pământ. Dar știa că el le poate fi mai de folos filipenilor rămânând pe acest pământ. Și acest lucru îl motiva să își dorească să mai rămână pe acest pământ. La fel ca și Moise, era preocupat de moștenirea Domnului, de poporul Domnului! Deci în mod cert, dragostea față de poporul Domnului era un motiv principal al insistenței lui Moise. Cu toate acestea, în Deuteronom el nu pomenește nimic de poporul Domnului, ci de **țara aceea bună de dincolo de Iordan, munții aceia frumoși și Libanul!**. Și nu este doar un joc de cuvinte, căci Domnul îi arată țara înainte să-l ia la El, și Moise nu refuză această ofertă pe care i-o face Domnul. Ce a făcut marele Moise în ultimele clipe înainte de a pleca acasă? Nu a mijlocit pentru popor, nu a scris o carte, nu a rostit o predică. Ci, alături de Domnul Său, a privit spre munții aceia frumoși din țara promisă. Este de neînțeles! Oare țara promisă nu se vedea MAI BINE și MAI CLAR de sus, din ceruri. De ce Moise vrea să vadă țara promisă cu perspectiva de jos, cu ochii de țărână, ca om în firea pământească? Și de ce Domnul îi împlinește această ultimă dorință? Să ne arate domnul prin gestul final al marelui Moise cât de înguști suntem și cât de legați suntem noi oamenii de țărână? Sau este cu totul altceva? Sau în acest gest final al lui Moise se ascunde o taină a cărui deslușire este pusă de o parte doar pentru cei care urmează cărarea înălțimilor spirituale ale lui Moise?

Înainte de a scrie următoarele rânduri, trebuie să îmi reamintesc că Moise era la finalul lucrării, la 120 de ani! Avem nevoie să ne reamintim de acest lucru pentru ca nu cumva să descurajăm în fața înălțimilor spirituale atinse de acest om și ca nu cumva în fața performanțelor sale noi să ne întristăm conștientizând cât de departe suntem noi. Moise era la finalul alergării, după 80 de ani de formare pentru lucrare și 40 de ani de lucrare și scaldare în revelațiile divine. Noi poate suntem de-abia în primele etape ale formării noastre pentru lucrare. De aceea, să avem răbdare, și să înțelegem că noi suntem într-o etapă diferită de Moise cel de la finalul lucrării. Și spre încurajare: Moise nu era perfect. Cu puțin timp în urmă s-a mâniat înaintea poporului, și pornind de la acest episod, Domnul a hotărât ca Moise să nu treacă Iordanul. Deci, Moise mai avea firea pământească, mai avea slăbiciuni și ceda înaintea lor. Dar acest fapt nu anula maturitatea sa, înălțimile sale spirituale și frumusețea omului dinlăuntrul său.

Moise ajunsese la o înălțime spirituală amețitoare. Moise trăia biruința asupra firii pământești, domnea în viață prin puterea Duhului Sfânt. Iată că nu îi era teamă de atacurile spirituale ale celui rău, nici de viitoarele încercări, și nici de propriile greșeli sau slăbiciuni. Și nici nu obosise în a se lupta cu firea pământească, în a avea răbdare cu poporul Domnului și în a-și accepta propriile greșeli și slăbiciuni. În Moise opera puterea Domnului. El se deprinsese să lupte bătăliile Domnului. Și după 120 de ani de luptă dorea să lupte în continuare pe acest pământ pentru gloria Domnului. El era gata să amâne întâlnirea în slavă cu Domnul său iubit și să mai accepte viața în acest trup de carne. Moise era deplin încredințat de protecția divină, precum și de sprijinul lui Dumnezeu în lupta cu încercările. El era deplin încredințat că Domnul va fi proslăvit în viața lui de pe acest pământ. Moise era un biruitor al vieții și nu un biruit de viață. Semnul biruinței era dorința de a sluji Domnului pe acest pământ chiar la o vârstă atât de înaintată. Pentru el plecarea dincolo nu este o ușurare, o poartă de scăpare de greul vieții. Moise învinsese greul vieții. De aceea, el nu dorea să plece dincolo pentru a scăpa de ce este aici. De asemenea el învinsese deșertăciunea lumii acesteia. El nu dorea să plece acolo unde lucrurile au sens și sunt eterne, și să părăsească câmpia lucrurilor efemere. Prezența lui Dumnezeu în viața lui oferea un sens etern lucrurilor de aici și acum. De aceea, el valorizează moștenirea de acum la fel cum valorizează și moștenirea de dincolo. Moise este un triumfător. Moise este un biruitor al vieții de sub soare. La fel și Pavel. Pavel nu dorește să moară, ci să prindă momentul răpirii. El dorește să fie părtaș tuturor bătăliilor spirituale și încercărilor care vor avea loc până la venirea Domnului. Da, el vrea să ajungă dincolo, dar nu prin moarte, ci prin contopirea cu venirea Domnului. El vrea să ajungă dincolo, doar atunci când toate bătăliile spirituale de pe acest pământ se vor fi încheiat. Da, el este gata să fie luat acasă și prin moarte când Domnul hotărăște, dar marea sa dorință este să lupte până în ultima zi a luptei. Și Pavel știa că înainte de venirea Domnului va fi venirea lui anticrist și că atunci vor fi date cele mai mari bătălii spirituale. Pavel nu vrea să le ocolească. Ci dimpotrivă, vrea să le parcurgă pe toate și să ajungă direct, dacă se va putea, la momentul învierii din morți. Pavel este și el un biruitor al greului de sub soare. Și Pavel, spre deosebire de Moise, trăiește în epoca martirajului. Dar lui Pavel nu îi este teamă de suferință. El este deplin încredințat că Hristos va fi proslăvit în el, prin viața lui, fie prin moartea lui. Pavel trăia prin puterea duhului Sfânt biruința asupra firii pământești. De aceea, nu îi mai era

teamă.

În același timp Moise onorează viața de aici și acum. Viața de aici și acum vine din Dumnezeu și este un dar. De aceea, Vechiul Testament trâmbița clar că să ai zile multe pe acest pământ este o binecuvântare. Viața de aici și acum, trăită cu Dumnezeu, are sens. Moise se afla atât în fața moștenirii pământești (țara Canaan) cât și în fața moștenirii cerești din ceruri. El pare să nu separe cele două realități. El pare să le unească prin prezența lui Dumnezeu care era adevărata moștenire. El pare să nu separe viața de acum cu viața de apoi. Viața veșnică deja începuse acum și aici. Dincolo se va produce cu siguranță o măreață transformare și amplificare. Dar intrarea în viață începe de acum. Dumnezeu era atât de prezent în inima lui Moise, încât intrarea în moștenirea pământească era o imensă bucurie, comparabilă cu cea în intrarea în cea cerească. Domnul dorește deci să fim străini și călători, dar să onorăm viața de acum și să nu uităm că pentru cei credincioși viața veșnică începe de pe acest pământ. Gestul lui Moise de a privi spre moștenirea pământească exact înainte de a păși spre cea cerească este memorabil. El ne conduce spre normalitatea viețuirii între cele două lumi: cea de acum, și cea de dincolo. La 40 de ani Moise renunță la toată slava acestei lumi de dragul răsplătirii lumii de dincolo. La 120 de ani Moise, vrea să amâne momentul intrării în lumea de dincolo, de dragul lumii de acum. Dar lumea de acum nu este o realitate în sine. Ci este sfințită de prezenta lui Dumnezeu din viața lui. Moise este cel care în Exod 33 a spus Domnului că nu are sens să meargă în moștenire fără Domnul. Fără prezența Domnului nimic nu are sens pe acest pământ. Dar cu prezența Domnului, totul capătă sens. Și sensul este atât de minunat, încât face să trăim, după cum ne spunea apostolul Pavel.

Vindecarea lui Ezechia se leagă de Casa Domnului. Atât în v.5 cât și în v.8, se precizează că Ezechia se va sui a treia zi la Casa Domnului. Primul lucru pe care Ezechia avea să-l facă după vindecare era să se suie la Casa Domnului care-i mai dăduse zile pe acest pământ. Nu cred că este întâmplător faptul că a treia zi avea să se suie la Casa Domnului. În cartea Isaia am văzut că autorul realizează o paralelă între vindecarea lui Ezechia și Învierea lui Mesia din Isaia 53. Prin intermediul acestei paralele, indiciul *a treia zi* ar putea prefigura faptul că Mesia va învia a treia zi. Vindecarea lui Ezechia este menită să întărească legătura sa cu Casa Domnului. În același timp este menită să îl pregătească pentru încercarea ce va veni prin laudele babilonienilor. Înainte de asaltul laudelor babilonienilor, Domnul îl smerește din nou pe Ezechia arătându-i cine este el, și cine este Domnul. Viața și succesul lui Ezechia se datorau doar Domnului care locuia în Templul de la Ierusalim. Acest lucru trebuia să îl păstreze viu în minte Ezechia pentru a învinge ispita adusă de asaltul laudelor.

Deși Asirianul a fost înfrânt și s-a dus departe în țara lui, deși boala a fost vindecată, deși era liniște și pace în viața și țara lui Ezechia, războiul spiritual împotriva Casei Domnului continua la fel de crâncen. Dacă în capitolul 19 atacul împotriva Casei Domnului s-a manifestat printr-o scrisoare de amenințare, în cap.20 același atac se manifestă printr-o scrisoare de laudă. Babilonienii se răsculau și ei împotriva Asiriei. Și alte popoare s-au răsculat. Dar doar Ezechia reușise să înfrângă armatele asiriene. Vestea aceasta a răsunat în toată lumea din acea zonă a

planetei. Cu ocazia însănătoșirii lui Ezechia, Babilonienii au trimis către Ezechia laude, o scrisoare și daruri. În mod cert, babilonienii căutau o alianță cu Ezechia împotriva Imperiului Asirian. Vechea ispită a alianțelor deci nu a încetat. Ea revenea în curtea lui Ezechia, și de data această nu din Sud (de la Egipt), ci din Nord (de la Babilon), și nu într-un context de mare amenințare (armatele asiriene apropiindu-se de Iuda), ci într-un context de biruință (armatele asiriene distruse și îndepărtându-se de Iuda). Două scrisori și două tipuri de ispite. Prima scrisoare era menită să aducă groaza, teroarea și teama. A doua scrisoare era menită să stimuleze mândria și afirmarea de sine.

Ezechia nu se lasă frânt de prima scrisoare, dar este păcălit de a doua. În prima situației, războiul era evident, fățiș. În a doua scrisoare, războiul era ascuns. Ezechia se lasă adormit de perioada de pace și liniște din țară, și cade în capcana celui rău. Ezechia uită că războiul fizic poate avea pauze, dar că războiul spiritual este permanent. El ia până la urmă testul în perioada de criză, dar nu îl ia în perioada de succes și pace. Perioadele de pace, binevenite de altfel în viața oricărui credincios, pot fi foarte înșelătoare. În perioadele de pace sau aparentă pace mai bine zis, tindem să lăsăm garda jos, să ne diminuăm din vigilența spirituală și veghere. Devenim mai relaxați, mai naivi. Nu toate ispitele fac mult zgomot și aduc groază sau durere. Unele ispite sunt foarte tăcute și se strecoară pe nesimțite în inima noastră. Așa a fost și în cazul celei de-a doua scrisori.

Ezechia ar fi trebuit să arate spre Domnul și nu spre sine. El le-a arătat trimișilor din Babilon casa sa și nu Casa Domnului. Ezechia ar fi trebuit să rămână smerit și să îi ducă pe oaspeți la Casa Domnului și să le povestească minunea pe care a adus-o cel ce locuia în Templul de la Ierusalim în ciuda păcatelor și compromisurilor lui Ezechia. Ezechia trebuia să înalțe bunătatea, îndurarea, puterea și măreția Domnului. Ezechia în schimb s-a înălțat pe sine. Din pricina mândriei lui, Casa Domnului este umbrită din nou. Iată un nou atac reușit a celui rău împotriva Casei Domnului. Ne gândim că încercarea cu boala era menită să îl pregătească pe Ezechia pentru acest nou atac al celui rău. Ezechia avusese deci resursa pentru a birui ispita. Cu toate acestea, s-a lăsat sedus de glorie și a ales calea afirmării de sine.

Isaia îl muștră pe Ezechia. Îi atrage atenția că cei în fața cărora el s-a lăudat, celor a căror apreciere a căutat-o, și cei cu care se gândea probabil să facă o alianță împotriva Asiriei, făceau parte din împărăția celui rău. Ezechia făcea o alianță cu vrăjmașii Domnului. Isaia îi deschide fereastra viitorului; tocmai babilonienii vor pustii țara și casa lui Ezechia și vor duce pe fiii lui Ezechia în robie! Cu alte cuvinte, îi spune lui Ezechia: nu fă alianțe cu cei care ne vor aduce pieirea, și nu căuta aprecierea vrăjmașilor poporului Domnului! Ezechia nu reacționează bine la muștrare. El nu manifestă căință, ci se mulțumește cu faptul că nenorocirea nu va veni în timpul vieții sale. Ezechia pare să idolatrizeze starea de pace și liniște după care tânjise atâta vreme. Ezechia a trăit multă vreme sub amenințarea presiunii asiriene. Acum, în sfârșit, lațul se mai lărgise, presiunea era mai mică și se bucura de pace și liniște. Ezechia se alipește de această stare de bine și o pune mai presus de poporul Domnului, de onoarea Numelui Domnului în istorie. El pune confortul personal mai presus de destinul Casei Domnului în istorie. Ezechia trăiește în

acest moment pentru sine, și nu pentru Domnul. Prin gestul său, el deschide drumul spre robia babiloniană. Nu putem spune că gestul său cauzează robia babiloniană, dar cu siguranță contribuie la drumul parcurs de Iuda pe acest drum al pieirii. Nu înseamnă însă că Ezechia a trăit în această atitudine păcătoasă a inimii toți cei 15 ani ai vieții sale. În cronici este un pasaj care ne dă de înțeles că Ezechia a fost supus unui nou context de presiune care l-a făcut să se pocăiască de mândria lui (vezi 2 Cronici 32:24-26).

Autorul din Împărați nu este însă interesat de acest aspect. El vrea să ne prezinte realitatea războiului spiritual îndreptat împotriva Casei Domnului. Tipurile de atac sunt diverse, metodele folosite de rău diferite, dar ținta este aceeași: Casa Domnului. Dacă în cazul împăraților din Iuda de dinaintea lui Ezechia, autorul ne descrie de regulă un tip de atac din partea celui rău, în cazul lui Ezechia el ne explică mai multe tipuri de atac. Ezechia este supus atât unui context de mare presiune și amenințare, dar este ispitit și într-un context de mare succes, de pace și liniște. Războiul spiritual este permanent. Ispitele sunt la fel de reale atât în contexte de criză, cât și în contexte de succes, atât în război vizibil, cât și în perioadele de pace, atât în urma unor înfrângeri spirituale, cât și în urma unor biruințe spirituale. În fiecare tip de context, cel rău vine cu o ispită specifică. Studiind cartea împăraților putem identifica atât strategiile de război ale vrăjmașului, cât și resursele puse la dispoziție pentru a birui. Și cât de mare trebuie să fie războiul dacă și cel mai mare din toți împărații, și anume Ezechia, este păcălit de cel rău și face alegeri care duc la jefuirea Casei Domnului, și alegeri care duc către distrugerea totală a Casei. Deschiderea inimii lui Ezechia față de Babilon a însemnat un pas înainte către robia babiloniană. Cu siguranță, că poporul prin nelegiuirile lui a adus robia babiloniană, dar și fisura din inima lui Ezechia a dat un imbold spiritual spre robie.

Prin viața lui Ezechia autorul ne înfățișează cele două tipuri principale de atac spiritual a celui rău împotriva Unsului Domnului despre care ne-a mai vorbit în cartea sa. Este vorba despre presiunea care împinge la compromis și despre succesul care împinge la mândrie. Cu toate acestea, în viața lui Ezechia sunt și elemente de noutate în ce privește lupta spirituală. Primul atac este însoțit de un discurs și de o scrisoare. Al doilea atac este și el însoțit de un dar și de o scrisoare. Cel rău plusează. Atacul este mai fioros. Alături de contextul de presiune, cel rău vine și cu un discurs malefic împotriva inimii Unsului Domnului. Alături de contextul de succes, cel rău vine și cu un mesaj malefic de seducție a inimii Unsului Domnului. Ezechia este supus unei presiuni mai mare decât cei de dinaintea lui. Războiul spiritual asupra Unsului Domnului se amplifică. De fapt, războiul asupra Casei Domnului se amplifică. Viața lui Ezechia ne revelează ca noutate atacurile spirituale ce au loc atât după o înfrângere spirituală, cât și după o biruință spirituală. Deci nu e vorba doar de un context de presiune și de succes. Discursul lui Rabșache este rostit DUPĂ o înfrângere spirituală, iar scrisoarea din Babilon vine DUPĂ o victorie spirituală. Aici este un element de noutate pe care ni-l descoperă viața lui Ezechia. Un alt element de noutate adus de viața lui Ezechia este revelarea mai clară a resurselor puse la dispoziție de Domnul pentru a învinge cele două tipuri de atacuri. Resursa revelată de Domnul în viața lui Ezechia pentru a învinge discursul lui Rabșache o găsim în cap.19. Este vorba despre

reacția promptă și plină de îndurare a Domnului la rugăciunea lui Ezechia. Cunoașterea îndurării și puterii lui Dumnezeu ne ajută să învingem discursul lui Rabșache. Resursa pentru a învinge seducția scrisorii de Babilon o găsim în prima parte a capitolului 20. Este vorba de contextele de neputință în care vedem că depindem întru totul doar de Domnul și că prin noi înșine nu suntem nimic. În lumina acestor idei, am putea propune următoarea structură pentru secțiunea dedicată vieții lui Ezechia:

- Cap.18 – **Atacul lui Rabșache** – Amenințare DUPĂ o înfrângere spirituală
 - Cap.19 – **RESURSA pentru a birui atacul lui Rabșache** – cunoașterea îndurării și puterii Domnului
 - Cap.20a – **RESURSA pentru a birui atacul scrisorii din Babilon** - cunoașterea neputinței noastre și dependenței noastre totale de Domnul.
- Cap.20b – **Atacul seducției Babilonului** – Laudă DUPĂ o victorie spirituală

În viața celui mai mare împărat, ne sunt revelate și cele mai puternice atacuri spirituale, și cele mai minunate resurse pentru a învinge ispitele celui rău. Ne aducem aminte cu această ocazie de principalele ispite care curtează inima Unsului Domnului:

- Ispita directă a idolatriei.
- Ispita adusă de femeie.
- Ispita adusă de un context de presiune și amenințare.
- Ispita adusă de faimă, glorie, succes.

Resursa principală pentru a birui aceste ispite este cunoașterea Domnului și căilor Lui și umblarea prin credință în aceste căi și în lumina cunoștinței Lui. Domnul Se revelează pe Sine și căile Lui în casa Lui. Acolo trebuie căutat și cinstit Dumnezeul cel viu.